

dette, og nævner kun Lovens Udtryk. — Den egentlige Anledning til, at jeg begjærede Ordet, var det, der blev udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad). Det nævnte Medlem sagde, at han ikke kunde forstaae, hvorfor man vilde holde sig til Titulaturer; han sagde, at han saae nok, at Titulaturer spillede en saa vigtig Rolle her i Landet, men derpaa var det ham selv, som erklærede de Udtryk, de Lovsteder, vi have holdt for Virkeligheder, for kun at være Titulaturer. Det ærede Medlem sagde: „Særligt“ og „Fælles“ er kun Titulaturer, men vi sige, at det forholder sig ikke saa. Han bebrejder os, at vi holde paa Titulaturer, men vi bebrejde det ærede Medlem, at han gjør det, og at han siger, der er Titulaturer, hvor der forøvrigt Intet er. Det ærede Medlem oplæste Grundlovsindskrænkningens § 2 og sagde: Heraf kan man see, hvad der er særlige Anliggender, men han vil dog indrømme mig, at det er et særligt Anliggende at laane Penge paa Kongeriget, og — det staaer der udtalt i § 2 — at paalægge Kongeriget alene en Skat. Dette er altsaa et særligt Anliggende, hvormedet det ærede Medlem end vil indskrænke dette Begreb. Jeg skal dernæst henvise ham til § 4 og tilslige til mange andre Bestemmelser, som give Definitionen for, hvad der er særlige Anliggender, i Mod sætning til, hvad der er fælles, men naar Fællesskabet hører op, har denne Definition tabt sin hele Betydning. (En Stemme: Nei!) Jeg beder meget om Forbedelse. Det ærede Medlem vil erindre, at der har foreligget Forslag til at gjøre de fælles Anliggender til noget Positivt, men deraf blev der ikke Noget. Der blev ikke fastsat, hvad der skulde være fælles Anliggender, men dette blev holdt i en svævende Tilstand, og det er det, man vel skal huske paa. Der stod i Loven: Fællesanliggender ere alle Anliggender, som ikke udtrykkelig ere bestemte at skulle være særlige for Landsdelene, og dette blev fastholdt. De særlige Anliggender, som omhandles i § 2, bleve derfor ogsaa kun fastsatte ved Lov, fordi man erkjendte, at Grændsen imellem, hvad der var særlige og fælles Anliggender, kunde forskjæles, og der er ikke Noget, som mere viser, hvorledes den kunde komme til at forskjæles

end den hele Række af midlertidige Bestemmelser ligeoverfor Holsteen. Man see deraf, at Fælles og Særligt let forskjæles, eftersom Landsdelene komme til at staae sluttede til hinanden som et virkeligt Fællesstab eller skilte fra hinanden, saaledes at hvor staaer for sig. Nu staaer Kongeriget Danmark saa aldeles for sig, at der ikke er noget Fælles, der kan betegnes med en Kammerraads karakter, eller hvilken man vil, men derom taler jeg ikke. Jeg haandhæver kun endnu engang, at her slet ikke foreligger Noget om, hvorvidt Grundloven af 18de November 1863 skal bestaae eller ikke, hvorvidt Rigsraadet skal kunne give Love angaaende Flaaden eller ikke; men her foreligger kun den eneste Ting, at ligesaa lidt som f. Ex. Lybmandsraadet, der havde med de samme Anliggender at gjøre, kunde give Love, naar ikke Pengebevillingen kom herfra, ligesaa lidt kan Rigsraadet det nu. Dengang kunde det nævnte Raad maaffee give Love for den Andeel, som de andre Landsdele skulde udrede; men det var Rigsdagen forbeholdt at bestemme, om Midlerne skulde gives fra Kongeriget eller ikke, og saaledes er Rigsdagen nu ligeledes stillet. Dengang var der dog maaffee andre Landsdele, hvorfra Regjeringen kunde tage Penge; men nu er der ingen Landsdeel, hvorfra den kan tage en eneste Skilling, og altsaa staaer Rigsraadet, om det forøvrigt har nogen Berettigelse, kun som det, der kan raadslaae om, hvorledes den og den Ting burde indrettes, men uden nogen Berettigelse til at bevilge en eneste Skilling, fordi det ikke kan bevilge den under den eneste Clausul, der giver Ret dertil, den nemlig, at det kan skaffe Noget tilskudt fra nogen anden Landsdeel. Dette er det virkelige Factum, det virkelige foreliggende. Naar det ærede Medlem bestandig siger, at dette Spørgsmaal kan udsættes; naar han siger, at hvis vi borttage den sidste Deel af § 6, beholder hver Part den Ret, han har, og vi saae da at see, om vi ikke snart kunne komme til den Enighed, som Alle ønske, vil jeg gjøre opmærksom paa, at min Stræben netop gaer ud paa at tilveiebringe Enighed, men jeg er overbevist om, at den kun kan fremkomme derved, at Enhver paa rette Sted gjør sine Rettigheder gjældende;